

γυλλάδα ἡ, ἐνιαχ. ἀγουλλάδα Κάλαι.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύλλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.
Ὁ ἰχθύς γύλλος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυλλάκι τό, ἐνιαχ. γυλ-λάτσι Κῶς γυλ-λάτθι Κῶς κ.ά.
γυλτάτσι Ἀστυπ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γύλλος. Διὰ τὸν τύπ. γυλτάτσι
βλ. Α. Καραναστ., Λεξικογρ. Δελτ. 8 (1958), 118.

Ὁ μικρὸς γύλλος ἐνθ' ἄν.: Πῆεν ὁ Λάμβρος 'ς τὸ ψά-
ρμα τῆς ἡπτιόσιας ἐνασ-σωρὸν γυλ-λάτθια, ἀδτιξιαφόρετα
πράματα (ἀδτιξιαφόρετα = ἀσημάντου ἀξίας) Κῶς. Πβ.
γυλλάρι 1.

γυλλάρι τό, Ἡπ. Θράκ. (Περίστασ.) Πελοπ. (Λεῦκτρ.)
— Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Ἡπίτ. Βλαστ. γυλ-
λάρ' Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Λῆμν. Προπ. (Ἀρτάκ.) γυλλάριν Πόντ.
(Ἰνέπ. Κερασ. κ.ά.) γελλάρι Ἡπ. (Πάργ. κ.ά.) ὑλλάρι Σκυρ.
ὑλλίερι Ἀντίπαζ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυλλάριον καὶ τοῦτο ἐκ
τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γύλλος, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γύλλος. Πβ.
γυλλάρι εἰς Petr. Bellon., libr. I observ. cap. 53
Σχόλ. Ὀπιαν. Ἀλυστ. Ι στ. 111.

1) Μικρὸς γύλλος Ἀντίπαζ. Ἡπ. (Πάργ. κ.ά.) Παξ.
Πελοπ. (Λεῦκτρ.) Σκυρ. — Λεξ. Βυζ.: Δολώνουμε τ' ἀγι-
στοῖα μὲ γαρίδα καὶ πιάνουμε γελλάρια Πάργ. Συνών. γυλ-
λάκι, γυλλί, γυλλίτσα, γυλλίτσι, ἀντίθ.
γύλλαρος, γυλλομάννα. 2) Ὁ ἰχθύς κεστρεύς,
μικρὸς κέφαλος Θράκ. (Ἐπιβάτ. Περίστασ.) Λῆμν. Πόντ.
(Ἰνέπ. Κερασ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν.
Βυζ. Ἡπίτ. Βλαστ. Συνών. κεφαλόπουλο, μνξι-
νάρι. 3) Ὁ ἰχθύς κωβιδὸς Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.

γύλλαρος ὁ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γύλλος.

1) Ὁ μεγάλος γύλλος πολλαχ.: Βρέ, ἕνα γύλλαρο ποῦ
ἀνέβασα! Πειρ. Συνών. γυλλομάννα, ἀντίθ. γυλ-
λάκι, γυλλάρι 1, γυλλαροῦδι, γυλλί, γυλ-
λίτσα, γυλλίτσι. 2) Ὁ ἰχθύς κέφαλος Λεξ. Μπριγκ.

γυλλαρούδι τό, ἐνιαχ. γυλλαρούδ' Λῆμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυλλάρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Ὁ μικρὸς γύλλος ἐνθ' ἄν.: Ἐπιασ' ἕνα γυλλαρούδ' κί
δυὸ μ' σόγουπα (= μικρὸς γῶπες) Λῆμν.

γυλλεύω ἐνιαχ. ζυλλεύω Ζάκ. (Βολίμ. Μαχαιράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύλλος.

Ἀλιεύω ἰχθύς γύλλους ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Ἀν πιάσης ζύλλο, ζύλλευε | κί ἂν πιάσης πέρκα, τσέρκα
(ἂν πιάσης μὲ τ' ἀγκίστρι σου γύλλο, συνέχισε νὰ ψαρεύης κί
ἂν πιάσης πέρκα, ἀναζήτησε ἄλλο μέρος γιὰ ψάρεμα) Βολίμ.
Μαχαιράδ.

γύλλι τό, ἐνιαχ. γυλ-λί Σύμ. κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γύλλος.

Μικρὸς γύλλος ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυλλά-
ρι 1.

γυλλίτσα ἡ, ἐνιαχ. γυλ-λίτσα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύλλος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γύλλα, καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

Μικρὸς γύλλος. Συνών. βλ. εἰς λ. γυλλάρι 1.

γυλλίτσι τό, Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁ-
θων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύλλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσι.

Μικρὸς γύλλος ἐνθ' ἄν.: Ὁ Στεφανὴς εἶναι μαγιόρος
ἀλιὰς καὶ δὲ δοῦ φεύγει οὔτε γυλλίτσι ποῦ νὰ μὴ δὲ πιάκη
(ἀλιὰς = ἀλιέας, ψαῖς) Ἐρεικ.

γυλλοκόφινο τό, ἐνιαχ. ζυλλοκόφινο Πελοπ. (Κάμ-
πος Λακων. Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γύλλος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ζύλλος,
καὶ κοφίρι.

Εἶδος ἀλιευτικοῦ καλάρου χρησιμοποιοῦμένου ὑπὸ τῶν
ἀλιέων πρὸς ἄγρην γύλλων ἐνθ' ἄν. Συνών. γυλλό-
κερτος.

γυλλοκερτος ὁ, ἐνιαχ. γυλ-λόκερτος Νίσυρ. γυλλό-
κερτος Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γύλλος καὶ κέρτος.

Γυλλοκόφινο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυλλομάννα ἡ, ἐνιαχ. γυλ-λομάννα Νίσυρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. γύλλος καὶ μάννα.

Ὁ μεγάλος γύλλος ἐνθ' ἄν. Συνών. γύλλαρος,
ἀντίθ. γυλλάκι, γυλλάρι 1, γυλλαροῦδι,
γυλλί, γυλλίτσα, γυλλίτσι.

γυλλοπρασίναλα τά, Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. γύλλος καὶ πρασινάλα. Διὰ τὴν
σύνθεσιν πβ. ἀγκιναροκούκρια, ἀμπελοχώ-
ραφα κ.τ.τ.

Γύλλοι καὶ πρασινάλες (πρασινάλα ἡ = μικρὸς
ἰχθύς, χρώματος πρασίνου, συγγενεῶν πρὸς τὸν γύλλον).
Πβ. περκόχαννα.

γύλλος ὁ, σὺνηθ. γύλλους Β. Εὔβ. Θεσσ. (Τρίκερ.) Στε-
ρελλ. (Φθιώτ.) γύλ-λος Δονοῦς. Εὔβ. (Κύμ.) Ἡράκλ. Ἰκαρ.
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κουφον. Λειψ. Μεγίστ. Ρόδ. Σίφν.
Σύμ. Τῆλ. Φοῦρν. Χίος κ.ά. γύλ-λ^δος Κάρπ. Λέρ. Ρόδ. κ.ά.
γύλλ^ςος Ἀστυπ. ὕλ-λος Ἰκαρ. Χάκκ. γιούλλος Αἴγιν. Εὔβ.
(Χαλκ.) Σκιάθ. Σάμ. δούλλος Κάρπ. (Ἀρκάσ. Μεσοχώρ. κ.ά.)
Κάσ. ζούλλος Ζάκ. (Βολίμ. Μαχαιράδ. κ.ά.) Πελοπ. (Κυλλήν.
Λεῦκτρ. Μεσσην. Μονεμβασ. Οἴτυλ. Πάλυρ. Πραστ.) Στε-
ρελλ. (Ἀντίκυρ.) ζύλλε Πελοπ. (Τσακων.) τζούλλιος Κεφαλλ.
λούλλος Πελοπ. (Βάλτ. Γαργαλ.) γυλ-λός Χίος (Λιθ.) γ' ἄλλος
Πάρ. (Λεῦκ.) ὕλλιος Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ.
Ὁθων. Παξ. Σύρ. γύλλους Προπ. (Πέραμ.) ζιβιλλίος ὁ,
Τσακων. (Βάτικ.) Θηλ. γύλ-λα Μεγίστ. Σύμ. Πληθ. γύλλια
τά, Θεσσ. (Τρίκερ.)

Τὸ ἀμάρτ. ἀρχ. οὐσ. γύλλος, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπαρξίς
πιστοῦται καὶ ἐκ τῶν συνων. παραγῶγων γυλλάριον,
διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυλλάρι, καὶ γυλλίσκος, διὰ τὸ ὅπ.
βλ. Ἡσύχ. εἰς λ. γυλλίσκοι. Ἡ προφορική παράδοσις
ἐπιβεβαιοῖ ἀναντιρρήτως τὴν γραφὴν γύλλος (πβ. Σ.
Ψάλτ., Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 121 κ. ἐξ.) καὶ
ἀποκλείει τὴν ἐκ τοῦ ἰοῦλος προέλευσιν, διὰ τὴν ὅπ. βλ.
Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημ. Β, 21 καὶ Λεξικογρ. Ἀρχ. 6
(1923), 227. Ὁ τύπ. ζύλλος καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὁ ἰχθύς Ἰουλις ἡ τουρκικὴ (Iulis turcica) τῆς οἰκογ.
τῶν Ἰουλιδῶν (Iulidae) ἐνθ' ἄν.: Ἡφαέμ-μον τὸ δόλωμαν

